

Spis 8 Afs 34/2006 byl spojen se spisem číslo 8 Afs 30/2006 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

č. j. 8 Afs 30/2006 - 59

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce M. S., s. r. o. (dříve M. – S. a o., spol. s r. o., České Budějovice), zastoupeného JUDr. Jaroslavou Krybusovou, advokátkou v Českých Budějovicích, nám. Přemysla Otakara II. 58/16, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích, České Budějovice, Mánesova 3a, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2004, čj. 6847/110/2003, čj. 6848/110/2003 a čj. 6850/110/2003, o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 1. 2006, čj. 10 Ca 47/2004-27, a ze dne 29. 12. 2005, čj. 10 Ca 48/2004-40 a čj. 10 Ca 49/2004-38,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 8 Afs 30/2006, 8 Afs 33/2006 a 8 Afs 34/2006 se spojují ke společnému projednání a rozhodnutí a nadále budou vedeny pod spisovou značkou 8 Afs 30/2006.**
- II. Kasační stížnosti se zamítají.**
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2225 Kč, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Jaroslavy Krybusové.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2004, čj. 6847/110/2003, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Českých Budějovicích (správce daně) ze dne 20. 6. 2003, čj. 161287/03/077910/5759, kterým správce daně částečně vyhověl odvolání žalobce a změnil své rozhodnutí (platební výměr) ze dne 12. 3. 2002, čj. 4845/02/077910/5759, tak, že částku předepsanou žalobci k přímému placení na dani z

příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za rok 1997 snížil o 334 671 Kč na 501 419 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2004, čj. 6848/110/2003, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 20. 6. 2003, čj. 161376/03/077910/5759, kterým správce daně částečně vyhověl odvolání žalobce a změnil své rozhodnutí (platební výměr) ze dne 12. 3. 2002, čj. 4855/02/077910/5759, tak, že částku předepsanou žalobci k přímému placení na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za rok 1998 snížil o 414 547 Kč na 621 821 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2004, čj. 6850/110/2003, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 20. 6. 2003, čj. 161380/03/077910/5759, kterým správce daně částečně vyhověl odvolání žalobce a změnil své rozhodnutí (platební výměr) ze dne 12. 3. 2002, čj. 4858/02/077910/5759, tak, že částku předepsanou žalobci k přímému placení na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za rok 1999 snížil o 153 847 Kč na 232 554 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který rozsudky ze dne 4. 1. 2006, čj. 10 Ca 47/2004-27, a ze dne 29. 12. 2005, čj. 10 Ca 48/2004-40 a čj. 10 Ca 49/2004-38, rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

Svá rozhodnutí odůvodnil tím, že na stavbách žalobce, zejm. při pomocných stavebních činnostech, ale také při betonování, zednických a jiných pracích, působili vesměs ukrajinští pracovníci, kteří práci vykonávali na základě uzavřených smluv o dílo buď osobně nebo jako zaměstnanci dodavatele se sídlem v tuzemsku či v zahraničí. Správce daně i žalovaný hodnotili obsah smluv o dílo, které označili za nekonkrétní, uzavřené na dlouhé časové období a k výkonu činností v podstatě shodných s předmětem činnosti žalobce, fakturovaných každý měsíc a zvažili též skutečnost, že ukrajinští pracovníci byli na stavbách žalobce řízeni přímo či nepřímo prostřednictvím svých předáků, stavbyvedoucími či mistry žalobce. Správní orgány pak dospěly k závěru, že se jednalo o výkon závislé činnosti u osob práci přímo poskytujících a o dodání práce u právnických osob.

Krajský soud na základě judikatury Nejvyššího správního soudu (zejm. rozsudků ze dne 24. 2. 2005, čj. 2 Afs 62/2004-70, a ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Afs 161/2004-131) dovodil, že ani souhrn takových znaků (bez ohledu na skutečnost, že např. řízení jednotlivých pracovníků nad rámec nezbytného zadání práce žalobce popírá) nemůže vést k závěru, že se jedná o závislou činnost a u fakturovaných částek o příjmy ze závislé činnosti. Krajský soud shledal, že jednotliví pracovníci vykonávali na stavbách žalobce předmětné práce vždy jen po dobu několika měsíců, odměny za práci byly fakturovány nepravidelně a žalobce měl své zaměstnance. Lze proto souhlasit se žalobcem, že smlouvami s dotčenými partnery vykrýval sezónní potřebu pomocných prací ve stavebnictví za situace, kdy o takovou (ve stavebnictví doplňkovou a méně honorovanou) práci nemají tuzemští pracovníci zájem, že subdodávky na základě smluv o dílo byly jak z hlediska objemu produkce, tak z hlediska objemu plateb zcela okrajovou záležitostí, že řízení konkrétních pracovníků spočívalo v nezbytném zadání práce a kontrole jejího výkonu a že v daňovém řízení nebyla zohledněna vůle účastníků smluvního vztahu.

Krajský soud uzavřel, že pokud vztah mezi žalobcem a pracovníky, kteří u něj v dotčených zdaňovacích obdobích pracovali na základě smluv o dílo, uzavřených s

konkrétními pracovníky či subjekty, které na stavbu žalobce vysílaly své pracovníky, nelze považovat za obdobný poměr ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o daních z příjmů“), pak správce daně nebyl oprávněn stanovit žalobci daňovou povinnost za použití pomůcek s odůvodněním, že žalobce ani na výzvu správce daně neprokázal, jakou částku z fakturované ceny za práci představovaly mzdy jednotlivých pracovníků.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudkům krajského soudu kasačními stížnostmi. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Z obsahu kasačních stížností vyplývá, že ve skutečnosti jsou stížní námítky podřaditelné pouze důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Namítl, že při posuzování otázky, zda se jednalo o příjmy ze závislé činnosti, které žalobce vyplácel svým zaměstnancům prostřednictvím třetích osob, nebylo vzato v úvahu ustanovení § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Žalobce vyplácel příjmy ze závislé činnosti za provedené práce zahraničním pracovníkům prostřednictvím třetí osoby se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí, neboť tito zaměstnanci dbali příkazů žalobce a jednalo se tedy o pronájem pracovní síly subjektem se sídlem v zahraničí. V ostatních případech stěžovatel respektuje vymezení příjmů ze závislé činnosti, provedené krajským soudem, ale nesouhlasí s vyjádřením krajského soudu, že zákoník práce platný v rozhodné době umožňoval pronájem pracovní síly. Možnost tzv. agenturního zaměstnávání (§ 38a a § 38b zákoníku práce) byla zavedena teprve od 1. 10. 2004 v souvislosti se zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

Žalobce se ztotožnil s právním názorem krajského soudu, uvedeným v napadených rozsudcích, a navrhl zamítnutí kasačních stížností jako nedůvodných.

Nejvyšší správní soud předem dalšího odůvodnění konstatuje, že kasační stížnosti směřují proti rozhodnutím krajského soudu, která spolu skutkově souvisejí, je dán důvod pro postup podle § 39 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., proto Nejvyšší správní soud spojil věci ke společnému projednání a rozhodnutí.

Poté Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasačních stížností v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnosti nejsou důvodné.

Stěžovatel v kasačních stížnostech namítal, že při posuzování otázky, zda se jednalo o příjmy ze závislé činnosti, nebylo vzato v úvahu ustanovení § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Žalobce vyplácel příjmy ze závislé činnosti za provedené práce zahraničním pracovníkům prostřednictvím třetí osoby se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí, ale tito zaměstnanci dbali příkazů žalobce, proto se jednalo o pronájem pracovní síly subjektem se sídlem v zahraničí. V ostatních případech stěžovatel respektuje vymezení příjmů ze závislé činnosti krajským soudem.

Podle § 6 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ve znění rozhodném v posuzovaných věcech, jsou příjmy ze závislé činnosti a) příjmy ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž je poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu povinen dbát příkazů plátce; těmito příjmy se rozumějí i příjmy za práci žáků a studentů z praktického výcviku, b) příjmy za práci

členů družstev, společníků a jednatelů společností s ručením omezeným a komanditistů komanditních společností, a to i když nejsou povinni při výkonu práce pro družstvo nebo společnost dbát příkazů jiné osoby, c) odměny členů statutárních orgánů a dalších orgánů právnických osob, d) příjmy poplatníka, které mu plynou v souvislosti s výkonem závislé činnosti nebo funkce, i když jsou vypláceny jako náhrada (odškodnění) za ztrátu těchto příjmů plátcem, u kterého poplatník nevykonává závislou činnost nebo funkci.

Podle § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů, ve znění rozhodném v posuzovaných věcech, je poplatník s příjmy ze závislé činnosti a z funkčních požitků dále označen jako „zaměstnanec“ a plátce příjmu jako „zaměstnavatel“. Zaměstnavatelem je i poplatník uvedený v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3 zákona o daních z příjmů, u kterého zaměstnanci vykonávají práci podle jeho příkazů, i když příjmy za tuto práci jsou na základě smluvního vztahu vypláceny prostřednictvím osoby se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí. Z hlediska dalších ustanovení zákona se takto vyplácený příjem považuje za příjem vyplácený poplatníkem uvedeným v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3 zákona o daních z příjmů. V případě, že je v úhradách zaměstnavatele určených osobě se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí obsažena i částka za zprostředkování, považuje se za příjem zaměstnance nejméně 60 % z celkové úhrady.

Ustanovení § 6 odst. 2 věty druhé zákona o daních z příjmů doplňuje o další typ vztahů vymezení rozsahu vztahů spadajících pod § 6 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Zákon o daních z příjmů v § 6 odst. 2 větě druhé stanoví, že dané taxativně vymezené kategorie pronájmu pracovní síly představují vztahy, v nichž má osoba, pro kterou pracovník pracuje, postavení „zaměstnavatele“ ve smyslu § 6 odst. 2 věty první, i když příjem pracovníkovi nevyplácí ona, nýbrž je mu vyplácen zahraniční osobou – jeho skutečným zaměstnavatelem. *A contrario* tedy platí, že jiné vztahy mezi osobami, které si pronajaly pracovní sílu, a pronajatými pracovníky, nejsou vztahy, u nichž by měl nájemce pracovní síly postavení „zaměstnavatele“ ve smyslu § 6 odst. 2 věty první a druhé zákona o daních z příjmů, a že toto postavení má u těchto jiných vztahů skutečný zaměstnavatel pracovníků, tedy ten, který je nájemci pracovní síly pronajímá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Afs 161/2004–131, publikovaný pod č. 702/2005 Sb. NSS).

Z § 6 odst. 2 věty druhé zákona o daních z příjmů vyplývá, že pro jeho aplikaci je nutné kumulativní splnění tří podmínek: (1) poplatník je uveden v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3 zákona o daních z příjmů, je český daňový rezident, (2) u kterého zaměstnanci (v souladu s první větou citovaného ustanovení poplatníci s příjmy ze závislé činnosti) vykonávají práci podle jeho příkazů, (3) vyplácí na základě smluvního vztahu příjmy za tuto práci prostřednictvím osoby se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí. V takovém případě se vyplácený příjem z hlediska zákona o daních z příjmů považuje za příjem vyplácený tímto zaměstnavatelem (§ 6 odst. 2 věta třetí zákona o daních z příjmů).

Nejvyšší správní soud již dříve rozhodl (srov. rozsudek ze dne 24. 2. 2005, čj. 2 Afs 62/2004–70, publikovaný pod č. 572/2005 Sb. NSS), že při posouzení závislé činnosti je nutno vycházet z materiálního hlediska. Není rozhodné, na jakém formálním právním základě je tato činnost vykonávána. Je tedy nutno stanovit materiální kritéria, při jejichž splnění se bude o závislou činnost jednat, přičemž zákonné vymezení pouhým plněním příkazů plátce [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů] není dostačující. Již z povahy věci je totiž zřejmé, že k plnění příkazů (resp. pokynů) dochází prakticky ve všech případech zadávání prací a činností a vymezení zákonného termínu „závislá

činnost“ tak nemůže být redukováno toliko na činnost vykonávanou podle pokynů, nýbrž se musí jednat o činnost skutečně závislou na osobě plátce. Definiční prvek závislosti tak bude dán zejména povahou vykonávané činnosti (typicky práce vykonávaná na jednom místě výhradně pro jednoho zaměstnavatele) a také tehdy, bude-li se jednat o činnost dlouhodobou, kdyby k uzavření pracovněprávního vztahu mělo dojít především v zájmu osoby tuto činnost vykonávající, neboť neuzavření takového vztahu v konečném důsledku její právní sféru poškozuje. Naopak o závislou činnost zpravidla nejde, jedná-li se o specializovanou činnost vykonávanou pouze krátkodobě či nesoustavně a je-li její výkon podmíněn faktory do značné míry nezávislými na vůli zadavatele (např. se jedná o sezónní práce, práce závislé na počasí, práce podmíněné realizací jednorázově získané zakázky). Tyto skutečnosti musí akceptovat i aplikace daňových předpisů, neboť v opačném případě by se jednalo o nelegitimní zatížení soukromé sféry. Jinými slovy, zvyšování zaměstnanosti působením státu, byť i daňovými nástroji, by nemělo vést ve svých důsledcích k uzavírání pracovních vztahů tehdy, neexistuje-li oboustranný zájem na jejich uzavření.

Ve shora citovaném rozhodnutí (čj. 2 Afs 62/2004-70) Nejvyšší správní soud dokonce shledal, že ani v případě osob vykonávajících pro žalobce odborné zednické práce, vedení stavby a technický dozor, povinných dbát pokynů žalobce, prakticky bez materiálových nákladů spojených s výkonem činnosti, nejednajících vlastním jménem, s druhově určenou prací a v rozhodném období fakturujících pouze žalobci, se nejednalo o výkon závislé činnosti v daňovém smyslu. Nejvyšší správní soud uzavřel, že z povahy vykonávané práce s přihlédnutím ke všem okolnostem věci je zřejmé, že se jednalo o činnost relativně krátkodobou a do značné míry nezávislou na subjektivní vůli žalobce (vztah ke stavební zakázce). Skutečnost, že práce byla určena druhově, že v rozhodném období předmětné osoby účtovaly toliko žalobci a že poslouchaly jeho pokyny, se v tomto kontextu jeví právně bezvýznamnou.

V posuzovaných věcech z daňového spisu vyplývá, že žalobce v letech 1997, 1998 a 1999 spolupracoval na základě smluv o dílo s několika podnikatelskými subjekty (fyzickými i právníckými osobami, s bydlištěm či sídlem v tuzemsku i v zahraničí). Na stavbách žalobce pracovali, zejm. při pomocných stavebních činnostech, ale také při betonování, zednických a jiných pracích pracovníci, kteří práci vykonávali na základě smluv o dílo uzavřených žalobcem buď přímo s nimi nebo s jejich zaměstnavatelem (jako dodavatelem). Jednotliví pracovníci vykonávali na stavbách žalobce práce vždy jen po dobu několika měsíců, odměny za práci byly fakturovány nepravidelně a žalobce měl přitom rovněž své zaměstnance. Subdodávky na základě smluv o dílo byly jak z hlediska objemu produkce, tak objemu plateb ve vztahu k ostatní činnosti žalobce méně významné. Jednotliví stavbyvedoucí žalobce, vyslechnutí jako svědci, ve vztahu k jednotlivým dodavatelům shodně uvedli, že postupovali podle příslušných smluv o dílo, kterými byla práce zadána, přičemž oni sami neurčovali ani kvalifikaci ani počet pracovníků, kterých bude k práci třeba, jednali pouze se zástupcem subdodavatele, od něhož provedené dílo přebírali a kontrolovali, pracovníky dodavatele neproškolovali, nevybavovali je pracovním nářadím a nezajišťovali jim stravu ani dopravu. Zástupce některých z dodavatelů vyslechnutý jako svědek upřesnil, že práci zadávali a řídili stavbyvedoucí žalobce zpočátku prostřednictvím jeho či part'áka dodavatele. Ostatní skutečnosti tvrzené stavbyvedoucími žalobce potvrdil.

V souladu se svým shora citovaným rozhodnutím (čj. 2 Afs 62/2004–70) Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci konstatuje, že pomocné stavební práce vykonávané zpravidla ukrajinskými pracovníky na stavbách žalobce na základě smluv o dílo, uzavřených buď přímo s těmito pracovníky nebo s jejich zaměstnavateli (dodavateli žalobce), nelze kvalifikovat jako závislou činnost ve shora uvedeném daňovém smyslu a není tedy splněna jedna z podmínek pro aplikaci § 6 odst. 2 věty druhé zákona o daních z příjmů.

Jakkoliv je tedy žalobce českým daňovým rezidentem (§ 17 odst. 3 zákona o daních z příjmů) a příjmy za práci vykonávanou na jeho stavbách na základě smluv o dílo uzavřených s třetími osobami (dodavateli) se sídlem v zahraničí byly jednotlivým pracovníkům vypláceny prostřednictvím těchto třetích osob (jejich zaměstnavatelů v ekonomickém i pracovněprávním smyslu), nelze na posuzovanou situaci užít § 6 odst. 2 věty druhé zákona o daních z příjmů. Jinými slovy, bylo-li prokázáno, že jednotliví pracovníci nevykonávali pro žalobce závislou činnost, nelze příjem vyplácený za tuto práci považovat za příjem ze závislé činnosti ani podle „doplňkového“ ustanovení § 6 odst. 2 věty druhé a třetí zákona o daních z příjmů.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že práci, kterou pro žalobce na jeho stavbách ve zdaňovacích obdobích 1997, 1998 a 1999 vykonávali jednotliví pracovníci na základě smluv o dílo uzavřených s přímo těmito pracovníky nebo se subjekty, které na stavbu žalobce vysílaly své pracovníky, nelze považovat za závislou činnost ve smyslu zákona o daních z příjmů. Částky, které žalobci za tuto činnost fakturovali jeho dodavatelé, tudíž nelze považovat za příjmy ze závislé činnosti ve smyslu ustanovení § 6 zákona o daních z příjmů. Správce daně, resp. stěžovatel, proto nebyl oprávněn žalobci jako plátcem daně dan z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 1997, 1998 a 1999 za osoby, které u žalobce pracovaly shora uvedeným způsobem, vyměřit. Tím méně pak byly daňové orgány oprávněny stanovit žalobci daňovou povinnost za použití pomůcek (§ 31 odst. 5 d. ř.). Jestliže ke stejným závěrům v posuzovaných věcech dospěl krajský soud, posoudil právní otázku, na níž záviselo rozhodnutí ve věci, zcela správně. Jeho rozhodnutí jsou zákonná.

Stěžovatel v kasačních stížnostech dále uvedl, že nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle něž zákoník práce platný v rozhodné době umožňoval pronájem pracovní síly. Možnost tzv. agenturního zaměstnávání (§ 38a a § 38b zákoníku práce) totiž byla zavedena teprve od 1. 10. 2004 v souvislosti se zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto vyjádření nesouhlasu s dílčím závěrem krajského soudu (v posuzovaných věcech nadto závěrem pouze doplňkovým) nepovažuje bez dalšího za řádně uplatněný stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. a pouze *obiter dictum* poznamenává, že již v minulosti vyslovil (srov. shora citovaný rozsudek čj. 2 Afs 161/2004–131), že původní zákon o zaměstnanosti, zákon č. 1/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako základní veřejnoprávní předpis na úseku zaměstnanosti, pronájem pracovní síly výslovně neupravil, ale také nezakazoval. Z čl. 2 odst. 4 Ústavy a z čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod pak vyplývá, že nebylo-li v právním řádu výslovného zákazu, mohla taková činnost být (samozřejmě jinak v mezích platného práva) prováděna. Základní (tehdy účinný) soukromoprávní předpis pracovního práva, zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění do účinnosti zákona č. 436/2004 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zaměstnanosti, ostatně s

poskytováním pracovní síly zaměstnavatelem třetí osobě počítal, a práva a povinnosti zaměstnance i zaměstnavatele pro tento případ upravoval ve svém § 38 odst. 4 (dočasné přidělení zaměstnance k výkonu práce k jiné právnické nebo fyzické osobě). Na tuto úpravu pak navazoval § 2 nařízení vlády č. 108/1994 Sb., kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony, ve znění účinném do 30. 9. 2004; v něm bylo např. podrobně upraveno, kdo platí dočasně přidělenému zaměstnanci mzdu (původní zaměstnavatel) a kdo zaměstnanci po dobu dočasného přidělení ukládá práci a kontroluje jej (osoba, k níž je dočasně přidělen). Nový zákon o zaměstnanosti, zákon č. 435/2004 Sb., a zmíněná novela zákoníku práce pak pronájem pracovní síly výslovně upravily zejména v ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) a § 66 zákona o zaměstnanosti, v ustanovení § 38a zákoníku práce a zrušením § 38 odst. 4 zákoníku práce a stanovily, že zaměstnavatelem „pronajímaných“ zaměstnanců mohou být jen subjekty se zvláštním povolením na úseku zprostředkování zaměstnání (agentury práce) a že „pronajímaným“ zaměstnancům musí být zaručen určitý minimální standard práv.

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti jako nedůvodné zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobce naopak měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch. Proto má právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci takové náklady vznikly na nákladech na právní zastoupení advokátem a byly tvořeny částkou 1x 1000 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé) zvýšenou o 2x 500 Kč z důvodu spojení věcí a dále 3x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 3 a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 2225 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. července 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

